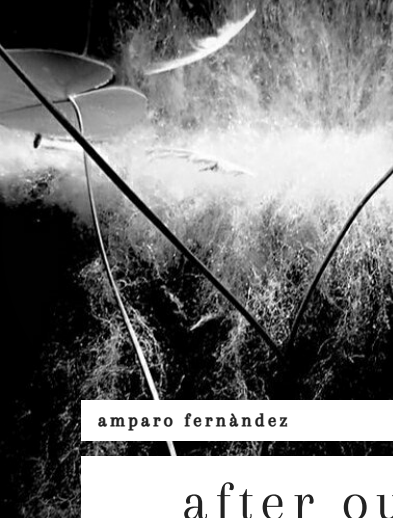
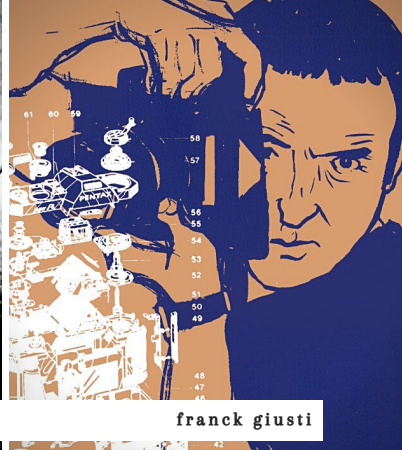

amparo fernàndez

franck giusti

after outumuro de fang i llum

cristina cané

gerard torres

29 set - 21 nov 21

Museu d'Art de Cerdanyola

Manuel Outumuro (Ourense, 1949) és un dels fotògrafs del sector de la moda més reconeguts d'Europa i, precisament, a través de la seva exposició *De barro y luz* (2020) ha explorat la imatge com a objecte híbrid del seu treball.

En aquest sentit, cal assenyalar que la dualitat que Outumuro proposa entre els dos elements és el cor temàtic de l'exposició: el fang com a definició de la figura modelada i, d'altra banda, la llum com a manifestació de l'ànima. La coordinació entre la forma i la llum esdevé, doncs, l'objectiu principal que configura aquesta col·lecció de retrats.

A partir d'aquest treball, l'exposició After Outumuro proposa un itinerari per la interpretació i conceptualització de l'obra de Manuel Outumuro a través de quatre mirades ben distintes de quatre autors.

Amparo Fernàndez presenta a *Aigua 9* (2019) un clarobscur vegetal a través de la seva fotografia, que explora la nutrició de les plantes des del principi del fang (mescla entre terra i aigua) fins a la potència de la llum. Amb tot, Fernàndez proposa una aproximació a les dues forces primigènies de la vida i a la contemplació metafísica de la naturalesa.

Cristina Cané, a la seva obra *Paisatge mental* (2021), mostra un espai oníric i centrípet que destaca per la seva simetria i per l'esfumat cromàtic que l'envolta. La dicotomia entre la forma central i les veladures de colors proposen una reflexió sobre el pes de la llum sobre la matèria.

Franck Giusti mostra a *El mago* (2021) una serigrafia a dues tintes que retrata el retratista, Manuel Outumuro. L'autor sembla fer un homenatge a l'instant creatiu, a partir del retrat d'Outumuro, i a la generació mecànica de la imatge, mitjançant la descomposició de l'aparell fotogràfic.

Gerard Torres a *Untitled* (2021) ofereix un collage a partir de les barreges de color de les paletes de pintor. La seva obra pretén conceptualitzar el residu de l'artista com a matèria útil, vinculant-lo a la naturalesa genèsica del fang i, d'altra banda, representar l'energia de l'artista en l'eficàcia dels traços de llum blanca a través de la composició.

Guillem Gavalrà